

Съдър-
жание
на
„Хам-
летъ“.

ща му, кралъ Хамлетъ, умрѣлъ скоропостижно. Клавди, братътъ на покойния кралъ, се възкачилъ на прѣстола и се оженва за снаха си — овдовѣлата кралица Хертруда, когато още не били изминали и два мѣсеца отъ овдовяването ѝ. Този прибързанъ бракъ дълбоко наскърбява принца Хамлета. Той подозрѣлъ ежчинската причина на брака, както и тая за внезапната смъртъ на баща му. Неговото подозрѣние се оправдава отъ сѣнката на баща му. Отъ сѣнката принцъ Хамлетъ узнава, че баща му е отровенъ отъ Клавдия и че, като е умрѣлъ, безъ да се очисти отъ грѣховетъ си съ покаяние, билъ осъденъ да гори денемъ въ адски огнь, а нощемъ да се скита по земята. Това наказание ще трае, додѣто се не накаже убийцата. Сѣнката възлага на Хамлета да отмъсти. По природата си Хамлетъ е съвършено неспособенъ за такова отмъщение. Съмнѣнията и нерѣшителността отъ една страна, дългътъ, клетвата да отмъсти отъ друга, турятъ Хамлета въ борба. Въ тази борба се заключава трагизмътъ на пиесата. За да изпита и се увѣри, справедливи ли сѣ думитъ на сѣнката и да не би тя да е нѣкакъвъ адски призракъ, който само смуцава хората, Хамлетъ се прѣстаря на лудъ. Като избѣгналъ съ това подозрителния надзоръ на майка си и на Клавдия, той се вземъ да слѣди и наблюдава по-добрѣ тѣхнитъ дѣйствия. Неговото умопобъркване забѣлѣзва първа Офелія, дъщерята на министра Полонія, която била влюбена въ Хамлета, и въ която самъ Хамлетъ билъ влюбенъ. Хамлетъ се залавя да дири срѣдства да открие виновницитъ на бащината си смъртъ. Случайно минаватъ странствуващи актери. Хамлетъ имъ се зарадва въ много и възползувалъ отъ случая. Той ги приема родушно и ги склонява да прѣдставятъ една сцена, която съставилъ самъ. Сцената изобразявала убийство. На прѣдставлението присѣдствуватъ между другитъ и кралицата и Клавди. Кога единъ отъ актеритъ, споредъ разказа на сѣнката, налѣлъ отрова въ ухото на другия актеръ, който спѣлъ въ градината, Клавди се смуцава и веднага напуца прѣдставлението. Хертруда смърмала синъ си за неговитъ неприлични обноски съ чича си. Хамлетъ разкрива прѣдъ очитъ ѝ всичката гнуснавость на тѣхното злодѣйство. Кога се разговарялъ съ майка си, Полоній се скрилъ въ стаята да подслуша разговора и да го съобщи на Клавди. Хамлетъ, по шума забѣлѣзалъ, че нѣкой се крие и го убива. Той мислилъ, че е самъ кралътъ. Офелія, поразена отъ смъртъта на баща си, побръква се въ ума. Кралътъ иска да се отърве отъ Хамлета; той го изпраща въ Англия съ двама придворни, на които заповѣдва да го убиятъ изъ пътя. Хамлетъ узнава кроежитъ имъ и се връща пакъ въ Дания. Въ сѣщото врѣме си дохожда изъ Парижъ и Лаертъ, синътъ на Полонія, който билъ извѣстенъ вече за смъртъта на баща си. По навѣститъ на краля, Лаертъ иска да отмъсти за баща си на Хамлета, когото считалъ главенъ виновникъ и за умопобъркването на Офелія. Лаертъ прѣдлага дуелъ. Хамлетъ приема поканата. Кралътъ заповѣдва да намажатъ сабята на Лаерта съ отрова, да напиятъ отрова въ чашата вино, която била приготвена за Хамлета, та да се отърве отъ него. Начева се дуелътъ. Хамлетъ